

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

725.94

Szerző:

Hely

Felavatták a Rádiónál elesett hősök

Idő

Forrás:

emléktábláját

Személy

Népszabadság

1958. XI. 9.

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

(Tudósítónktól.)

Itt, a Rádió udvarán két éve még felszaggatott kövek, leszakított faldarabok, elgörbült vaszak borítottak mindent véresen. Most újra békés, hétköznapi kép, a sárgálló falak, az ablakosorok, az udvar közepén az örökzöld ágyas. Mintha semmi nem történt volna. De az emberek, akik komor csendben hallgatják a megzendülő gyászindulót, az édesanyák fel-felcsukló zokogása, az emléktábla ott, a kapu alatt — amely azon a pokoli éjszakán recsegve beszakadt, de védői mégsem szöktek meg gyáván — s a szónok, a kerületi párttitkár súlyos szavai, nem felednek, s nem engednek felejteni.

Emléktáblát avatni jöttek ide szombaton délelőtt azok, akik az ellenforradalom első órájában néha csak pusztá testükkel próbálták útját állni az áradatnak, s eljöttek azok, akiknek kedvesei ezek között a falak között vesztették el fiatal életüket. Itt van Magyar László őrnagy családja, azé az emberé, akit az első golyó, talán a legelső ért, amelyet az ellenforradalom kirobbanásának estéjén kilöttek. Kilöttek este 9-kor a Bródy Sándor utcai kapu előtt gyanútlanul álló államvédelmi tisztre. Hány ártatlan ember elpusztítására adta meg ez a lövés a jelt! Mint a gyújtogatók, hordták szét az ellenforradalmárok a saját fegyvereik számára hozott golyókat az utcákon, s lázítottak: ezzel lönek az ávósok... Azok, akik akkor még üres pisztolytáskával, megdöbbenve, értetlenül,

de már végsőkig elszántan álltak a Rádió kapujában.

Az avató résztvevői elvonulnak az emléktábla előtt. Negyvenkét név... Kovács László őrnagy... Gyapjas Pál hadnagy... Az édesapja 28 évig volt cseléd Pallavi-

cini őrgórf birtokán... Ifjú Kovács Imre — amikor belépett a hadseregbe, a szakma kiváló dolgozója volt... Nehézszerű párasztemberek, feketekendős nénikék, egyenes derekú, fájdalmas arcú asszonyok, könnyeiken át látják csak a táblát. A „dicsőséges forradalom” nevében kilőtt első golyók — milyen jelkép is ez! — őket érték. Munkás- és parasztygyermekeket.

De nemcsak táblát avatni jöttek ide — hanem emlékezni és fogadalmat tenni.

— A szívünk fáj, de a kezünk ökölbe szorul — hangzik Bakó Ágnes, a kerületi párttitkár szava. — Szent elhatározásunk: Magyarországon boldogan és szabadon fognak élni a munkások, a parasztok, az értelmiségiek. Ezért élünk és harcolunk! Ezért haltak meg ők!

Szól az ünnepélyes, komor gyászinduló, koszorú sorakozik a koszorú mellé. A Rádió és Televízió dolgozói... A Belügyminisztérium koszorúja... a Honvédelmi Minisztériumé... a Budapesti Pártbizottságé... a munkásöröké, partizánoké...

A koszorúk majd elhervadnak, az emléktábla friss csillogása is megkopik majd. De a Rádió ost-

romának, az ellenforradalom kirobbanása éjszakájának emléke örökre figyelmeztet. Az árulás és a gyalázat óráira is, hogy azt soha, soha többé nem engedjük. De nemcsak erre emlékeztet. Még inkább arra, hogy sem gáncsoló szóval, sem golyóval, senki nem tudta s ezután még kevésbé tudja megakadályozni azt, hogy ezen a földön a szocializmus megvalósuljon.

Az elesett hősök emléktáblája.